



Пакъ пиянъ се върна Радулъ и тая ношъ.

— Радуле, — кълнѣше го жена му, — радость да не видишъ на тоя свѣтъ! Защо не оставишъ това пусто пиене! Защо продаде нивата при „Моминъ изворъ“? Мислишъ ли за децата си?...

По лицето ѝ се плъзгаха сълзи. Думитѣ ѝ изкачаха отъ гърлото на пресѣкулки.

— Н... нѣма вече да п... пия, — фѣфлѣше Радулъ, — н... нѣма...

— Нѣма ли? Когато слънцето изгрѣе не отъ изтокъ, ами отъ западъ... Тогава ти ще се справишъ!...

Радулица блѣсна вратата, остави го самъ и отиде при децата си.

Радулъ се тръшна на пода съ натежала до болки глава. Тежко му е. Въ главата му се блѣскаха мисли за нивата. За децата му. За това, което му наговори жена му... И се унася...

— Снѣ ли е това, или нѣкой му разказва приказка?...

Имало едно овчарче, казвало се Радулчо. Всѣка сутринъ овчарчето изкарвало ваклото си стадо въ планината на паша. Докато овцетѣ пасли, то надувало тънката си свирка и почвало да свири. Свирката му тѣй хубаво свирѣла, че птичкитѣ отъ гората млѣквали да слушатъ хубавитѣ му пѣсни.

И всѣка сутринъ, на отсрещната полянка, щомъ напече слънцето, излизало малко змийче и почвало да играе, докато свирѣла свирката. Това ставало всѣки день. Но една сутринъ змийчето не се видѣло. Зачудилъ се Радулчо. По-силно надулъ свирката, по-крѣшно подкаралъ свирнята. Но змийчето все не се показвало. Отишелъ Радулчо на полянката, и какво да види: змийчето лежало мъртво.

Домилѣло на Радулчо за змийчето. Изкопалъ насрѣдъ полянката малко гробче и го погребалъ.

На другата пролѣтъ надъ змийското гробче поникнало чудно дърво. Пасалъ Радулчо стадото въ гората и растѣлъ. Станалъ голѣмъ, хубавъ и силенъ момъкъ. Заедно съ него растѣло и дървото. Всѣка година то ставало все по-високо и по-клонесто. Подъ него сега седѣлъ Радулчо и свирѣлъ съ свирката си.

Най-после дошло време Радулчо да се ожени. Задомилъ се той презъ зимата. А напролѣтъ, като изкаралъ стадото въ планината, видѣлъ, че дървото надъ змийското гробче се окичило съ чудни цвѣтове. После опадали цвѣтоветѣ, а на мѣстото имъ завър-